

מסמך 159

מסמך 159

המסע בערי הדקפוליס

משישוע והשנים-עשר הגיעו לפארק מגדן, הם מצאו קבוצה בת כמעט מאה אוונגליסטים ותלמידים, לרבות סגל הנשים, אשר המתינה להם והייתה מוכנה ליציאה מיידית למסע הלימוד וההטפה בערי הדקפוליס.

בבוקרו של יום חמישי הזה, ה-18 באוגוסט, קיבץ המאסטר את תלמידיו והנחה אותם כך שכל אחד מן השליחים יצרף אליו את אחד מן האונגליסטים, ושיחד עם שאר האונגליסטים, תצאנה שתיים-עשרה קבוצות לעבודה בערי הדקפוליס וכפריו. הוא הנחה את סגל הנשים ואת יתר התלמידים להישאר עמו. ישוע הקציב לטובת המסע הזה ארבעה שבועות, והנחה את חסידיו לשוב למגדן לא יאחר מיום שישי, ה-16 בספטמבר. הוא הבטיח לבקר אותם תכופות במהלך התקופה הזו. במהלך החודש הזה פעלו שתיים-עשרה קבוצות בג'רש, גמלא, סוסיתא, צפון, גדרה, אבילה, עדר, פילדלפיה, חשבון, דיום, בית שאן ובערים רבות נוספות. במהלך המסע הזה לא אירעו נסים, מעשי ריפוי, או מאורעות יוצאי-דופן אחרים כלשהם.

1. הדרשה על הסליחה

ערב אחד בסוסיתא, לימד ישוע, בתגובה לשאלה של אחד התלמידים, את הדרשה על הסליחה. וכך המאסטר אמר:

"אדם טוב אשר לו מאה קבשים ואבד לו אחד מהם, האם לא יטוש את התשעים ותשעה ויחלץ אחרי האובד עד כי ימצאהו? והיה כמצאו אתו ישימנו על כתפיו בשמחה, ויבא אל ביתו ויקרא לאהביו ולשכניו יחד לאמר, 'שמחו אתי כי מצאתי את שיי האבד'. אמר אני לכם כי שמחה תהיה במרומים על חוטא אחד אשר שב, יותר מעל תשעים-ותשעה צדיקים אשר לא יצטרכו לתשובה. ואף-על-פי-כן, אין זהו רצונו של אבי אשר בשמים כי אפילו אחד מן הקטנים הללו יאבד, קל וחומר ייכחד. יש שבדת שלכם האל מקבל את החוטא אשר מתחרט; על-פי בשורת המלכות, האב יוצא לחפש אותם אפילו הרבה בטרם חשבו להתחרט.

"האב שבשמים אוהב את ילדיו, ולפיכך ראוי לכם ללמוד לאהוב זה את זה; האב שבשמים מוחל לכם על חטאיכם; ולפיכך ראוי לכם שתלמדו לסלוח זה לזה. וכי יחטא לך אחיך, לך והוכחת אותו בינך לבינו בסבר-פנים ובאור-רוח והרצה לו כיצד טעה. ואם ישמע אליך, וקנית לך את אחיך. ואם לא ישמע וימשיך בשגיאתו, ולקחת עמך עוד אחד או שנים חברים משל שניכם, כי על פי שנים או שלשה עדים יקום דבר, ויעידו כי בצדק ובחסד נהגת באחך אשר פשע לך. ואם לא ישמע אליהם, ונהגת אל הקהל, ואם לא ישמע גם אל הקהל, ונהגו בו כמיטב שיפוטם; והוגלה איש שוגה זה מן המלכות. אף כי לא תוכלו לשפוט את נשמת רעים, ואף כי לא תוכלו למחול על חטאים, או להתיימר לקחת לעצמכם את זכויות שליטי צבאות השמים, בה-בעת, בידכם ניתנה הזכות לשמור על סדרי המלכות של הזמן על-פני הארץ. ואף כי לא תוכלו להתערב בצו אלוה באשר לחיי הנצח, לכם ניתנה הסמכות להחליט על מנהגי הארץ אשר בחיים ברי החלוק. וכך, כל אשר תחליטו על הארץ כך יתקבל גם בשמים. ואף כי לא תוכלו לחרוץ דבר באשר לגורל הנצח של היחיד, יותר לכם לקבוע את מנהג הקבוצה, כי בכל מקום אשר יאספו שנים או שלשה אשר יסכימו ויבקשו ממני דבר, כך ייעשה, אם בקשתם איננה סותרת את רצון אבי אשר בשמים. וכל זאת אמת ויציב, כי בכל מקום שבו נקבצו שניים או שלושה מאמינים יחדו, שם גם אני בתוכם."

שמעון פטרוס עמד בראש הקבוצה אשר פעלה בסוסיתא, וכאשר שמע את דבריו של ישוע, הוא שאלו: "אדני, כמה פעמים יחטא לי אחי ומחלתי לו? העד שבע פעמים?" על כך ענה ישוע לפטרוס: "לא אמר לך עד שבע פעמים, כי עד שבעים-ושבע. על כן דומה מלכות השמים למלך בשר ודם אשר היה יורד לחשבון עם עבדיו. וכאשר החל לחשב את חשבוננו הובא לפניו איש אשר היה חייב לו עשרת-אלפים כפרי כסף. ולא היה לו לשלם, ויצו אדוניו למכר אותו ואת כל אשר לו ואת אשתו ואת בניו וישלם. ויפול העבד על פניו וישתחו לו לאמור, 'אדני, הארך לי אפך ואשלם לך הכל.' ויהמו מעי אדני העבד ההוא, ויפטרוהו וימחל לו את חובו.

"ויצא העבד ההוא מלפניו וימצא אחד מחבריו והוא חייב לו מאה דינרים, ויחזק בו בצווארו ויחנקהו לאמור, 'שלם לי את אשר אתה חייב לי.' ויפול חברו לפניו ויבקש ממנו לאמור, 'האריך לי אפך ואשלמה לך הכל.' והוא מאן וילך ויניחהו במשמר עד אשר ישלם לו את חובו. והעבדים חבריו ראו את אשר נעשה ויעצבו מאד, ויבאו ויגידו לאדוניהם את כל אשר נעשה. ויקרא אליו אדוניו ויאמר לו 'אתה עבד בליעל, את כל החוב ההוא מחלתי לך, יען אשר בקשת ממני. הלא היה גם עליך לרחם על חברך כאשר ריחמתי אני עליך.' ויקצוף אדוניו ויתנהו ביד הנוגשים עד כי ישלם את כל חובו. וכך גם אבי מרחם יותר על אלה המרחמים על רעהם. וכיצד תוכלו לבקש מן האל מחילה על מגרעותיכם, בשעה שאתם עצמכם גוערים באחיהם על אותן מגרעות עצמן? אומר אני לכולכם: בחינם קיבלתם את מתת המלכות; בחינם תנו לאחיהם אשר בארץ."

וכך לימד ישוע על אודות הסכנה אשר קיימת במשפט ששופט אדם את חברו, ועל אודות חוסר-ההוגנות הכרוך בדבר. אף כי נדרש לשמור על המשמעת, נדרש לנהוג בצדק, וראוי כי חוכמת האחוה היא אשר תחליט בכל אלה. ישוע העניק את הסמכות החוקתית והמשפטית לידיהקבוצה ולא לידי היחיד. ואפילו הסמכות אשר ניתנה לקבוצה, אין ראוי שתופעל כסמכות אישית. לעולם קיימת הסכנה שמשפט היחיד יושפע מדעה קדומה, או מן הרגשות. אך סביר כי משפט הקבוצה יהא מסוכן פחות, ויהא נתון פחות לחוסר ההוגנות של נטיית היחיד. מאז ומעולם ביקש ישוע להקטין ככל שניתן את מידת חוסר ההוגנות, הנקמה והנקמות.

[השימוש במונח שבעים-ושבעה לשם תיאור חסד ורחמים לקוח מן התורה, ומתייחס לעליצות של למך בשל כלי הנשק של בנו, תובל-קין, אשר השווה את כלי הנשק העדיפים שלו לאלו של אויביו, והצהיר: "אם קין, ללא כל כלי נשק בידו, נקם שבע פעמים, כי אז אני אנקום שבעים-ושבע פעמים."]

2. המטיף המזור

ישוע הלך לגמלא על-מנת לבקר את יוחנן ואת אלו אשר עבדו עמו שם. באותו ערב, לאחר מפגש של שאלות ותשובות, אמר יוחנן לישוע: "מאסטר, אתמול הלכתי לאשתרות כדי לפגוש שם אדם אשר לימד בשמר, ואפילו טען כי הוא מגרש שדים. האיש הזה מעולם לא היה אתנו, ואף לא עקב אחרינו; לפיכך אסרתי עליו לעשות דברים שכאלה." אז אמר ישוע: "אל לך לאסור עליו. אינך מבין שבקרוב יטיפו לבשורת המלכות הזו בכל רחבי העולם? כיצד תוכל לצפות שכל אלו אשר מאמינים לבשורה יהיו כפופים להנחייתך? שמח בכך שתורתנו כבר החלה להתבטא מעבר לגבולות של השפעתנו האישית. יוחנן, האם אינך רואה כי בסופו של דבר אלו אשר מתיימרים לעשות דברים גדולים בשמי חייבים לתמוך בנו? הם בוודאי לא ימהרו לדבר בי סרה. בני, בכל העניינים הללו מוטב לך להניח כי כל אשר איננו לצרינו לנו הוא. בדורות הבאים, אנשים רבים אשר אינם ראויים לחלוטין, יעשו דברים משונים רבים בשמי, אך אני לא אאסור עליהם לעשות כן. אומר אני לך כי אפילו כאשר נשמה צמאה מקבלת כוס מים, שליחי האב רשמים מעשה שירות אוהב שכזה."

ההוראה הזו של ישוע בלבבלה את יוחנן עד מאוד. האם הוא לא שמע את המאסטר אומר כי "כל אִשָּׁר אֵינָנו אֵתִי, נִגְדִי הוּא?" ואולם, הוא לא הבין כי במקרה הזה ישוע התכוון ליחס האישי של האדם לתורה הרוחנית על אודות המלכות, ואילו במקרה השני התייחסותו הייתה למערכת היחסים החיצונית והחברתית והרחבה של המאמינים עם הסוגיות המנהליות של ניהול ושליטה של קבוצת מאמינים אחת בעבודתן של קבוצות אחרות, אשר לבסוף תהיינה אף הן חלק מן האחוזה העולמית העתידית.

ואולם, לעיתים קרובות סיפר יוחנן על אודות ההתנסות הזאת בהקשר של פעולתו המאוחרת יותר לטובת המלכות. ועל-אף-זאת, פעמים רבות נעלבו השליחים מאלו אשר העזו ללמד בשמו של המאסטר. להם, תמיד נדמה בלתי-ראוי שאדם שלא ישב לרגליו של ישוע יעז ללמד בשמו.

האדם שיוחנן אסר עליו ללמד ולפעול בשמו של ישוע לא שעה לאיסור של השליח. הוא המשיך במאמציו ובנה בכִּנְתָּא קהילת מאמינים גדולה, בטרם יצא למסופוטמיה. האדם הזה, עֶדֶן שמו, החל להאמין בישוע לאחר ששמע את סיפורו של המשוגע אשר ישוע ריפא ליד כורסי, ואשר האמין בלב שלם כי הרוחות הרעות שישוע גרש ממנו נכנסו אל תוך עדר החזירים והאיצו בהם לקפוץ כשראשם מטה מן הצוק אל מותם.

3. ההנחיה למורים ולמאמינים

ישוע שהה בעֶדְרִי, המקום שבו פעלו תומאס ועמיתיו, יום אחד ולילה אחד, ובמהלך דיון הערב הוא ביטא את העקרונות המנחים אשר ראוי כי ינחו את אלה אשר מטיפים לאמת, ואשר ראוי כי יניעו את כל אלה אשר מלמדים את בשורת המלכות. להלן סיכום הדברים שישוע לימד, במונחים של היום:

כבדו תמיד את אישיות האדם. אף-פעם אין לקדם בכוח מטרר ראוי; ניצחונות רוחניים יכולים להיות מושגים אך באמצעות עוצמה רוחנית. האיסור הזה על הפעלת השפעה חומרית תקף הן בנוגע להפעלת כוח נפשי והן באשר להפעלת כוח פיזי. אין להשתמש בטיעונים מוחצים ובעליונות מנטאלית על-מנת לאלץ גברים ונשים להיכנס בשערי המלכות. אין להכריע את דעתו של אדם רק מתוך הפעלת טיעון לוגי כבד, או רהיטות גרידא. ואף כי לא ניתן לבטל לגמרי את תפקיד הרגשות כגורם בהחלטות האנושיות, אין לפנות ישירות אל הרגשות של התלמידים המיועדים לקדם את המלכות. פנו ישירות אל הרוח האלוהית השוכנת בדעת האדם. אל לכם לפנות אל הפחד, הרחמים או הרגש. היו הגונים בפניותיכם אל בני-אדם; הפעילו שליטה עצמית והציגו איפוק ראוי; כבדו כראוי את אישיות תלמידים. זכרו את אשר אמרתי: "הִנְנִי עֹמֵד בַּפֶּתַח וְדֹפֵק, וְהִיָּה כִּי יִשְׁמַע אִישׁ לְקוֹלִי וּפֶתַח הַפֶּתַח, אָבּוֹא אֵלָיו."

כאשר תכניסו אדם בשערי המלכות, אל תמעיטו בכבודו העצמי ואל תכריתו את כבודו. ואף כי כבוד עצמי רב מדי עלול לחבל בענווה לשמה ולהסתיים בגאווה, מרמה ויהירות, אובדן הכבוד-העצמי מסתיים לעיתים קרובות בשיתוק הרצון. מטרת הבשורה הזו היא להשיב על כנו את הכבוד העצמי של אלה אשר איבדו אותו, ולרסן אותו בקרב אלו אשר ניחנו בו. אל נא תשגו בכך שרק תגערו בתלמיד בשל הדברים השגויים שבחיו; זכרו גם להכיר ברוחב לב במה שראוי לשבח בחייהם של התלמידים. אל תשכחו כי אנוכי לא אחסוך כל מאמץ על-מנת להשיב את הכבוד העצמי לאלו אשר איבדו אותו, ואשר רוצים בו בחזרה באמת.

הישמרו לכם פן תפגעו בכבודן העצמי של נשמות ביישניות ופחדניות. אל תתפתו לסרקזם על חשבון אחי אשר דעתם תמימה. אל תהיו ציניים כלפי ילדי אחוזי הפחד. הבטלנות מחסלת את הכבוד העצמי; לפיכך, עודדו את אחיכם להמשיך ולעסוק במשימות אשר הם בחרו, ועשו כל מאמץ על-מנת להבטיח עבודה לכל אלו אשר מוצאים את עצמם מחוסרי-תעסוקה.

לעולם אל תימצאו אשמים בשימוש בטקטיקות בלתי-ראויות כהולכת גברים ונשים מתוך הפחדתם פנימה אל המלכות. אב אוהב לא יפחיד את ילדיו על-מנת שיצייתו להנחיותיו הצודקות.

יום אחד יבינו ילדי המלכות כי רגשות חזקים אינם שקולים להנחייתם של רוח אלוהי. אם אדם מרגיש צורך עז ומשונה לעשות דבר-מה, או ללכת אל מקום מסוים, אין בהכרח פירוש הדבר שמקורם של הדחפים הללו הינו בהנחיית הרוח השוכנת.

הזהירו מראש את כלל המאמינים באשר למיצר הקושי, אשר כל מי שעובר מן החיים שבחומר לחיים שברוח נדרש בהכרח לחצות. כל המצוי די במלואו באחד משני המחזות האלה חווה אך קושי או בלבול מועט, אך בעת המעבר בין שתי רמות החיים, עתידים כולם – מי יותר ומי פחות – לחוות חוסר-וודאות. כאשר תיכנסו בשערי המלכות, לא תוכלו לחמוק מן האחריות ומן החובה הטמונה בכך, אך זכרו: עול הבשורה נעים הוא, ומשא האמת הוא קל.

העולם מלא בנשמות רעבות אשר גוועות ברעב בנוכחות לחם החיים עצמו; אנשים מתים בחיפוש אחר האל אשר חי בקרבם הם. אנשים מבקשים את אוצרות המלכות בלבבות כמהים וברגליים עייפות, בעודם אך בטווח נגיעה מן האמונה החיה. אמונה מתייחסת לדת כשם שהמפרשים מתייחסים לאנייה; היא מוסיפה עוצמה, לא עול חיים מעיק. לאלו המבקשים להיכנס בשערי המלכות יש מאבק אחד בלבד, והמאבק הזה הוא הקרב הטוב על האמונה. המאמין ניצב בפני קרב אחד בלבד, והוא הקרב כנגד הספק – חוסר האמונה.

בהטיפכם לבשורת המלכות, אתם פשוט מלמדים חברות עם האל. ואחווה זו תמצא חן הן בעיני גברים והן בעיני נשים, וכולם ימצאו בה את מה שעונה באמת על הכמיהות ועל האידיאלים הטיפוסיים להם. אמרו לילדי כי איני רק רך באשר לרגשותיהם, ואיני רק סבלן כלפי חולשותיהם, אלא הנני אף חסר רחמים כלפי החטא וחסר-סבלנות באשר לעוון. הנני אכן צנוע ועניו בנוכחותו של אבי, אך באותה המידה, הנני חסר-פשרות לנוכח רשע מכון ולנוכח התמרדות חוטאת כנגד רצון אבי שבשמים.

אל לכם להציג את המורה שלכם כאיש של צער. הדורות הבאים ילמדו גם על אודות האושר הקורן שלנו, על אודות התרוממות הרוח של הרצון הטוב ועל אודות ההשראה אשר עורר חוש ההומור הטוב שלנו. אנו מטיפים למסר של בשורות טובות, מסר מדבק ובעל-עוצמה מחוללת תמורות. אלה אשר יקבלו את התורה הזו יתמלאו שמחה, וזו תגדוש את לבם לעד. אושר הולך וגדל הוא לעולם מנת חלקם של כל אלו אשר הינם בטוחים באשר לאל.

למדו את כל המאמינים להימנע מלהישען על הקביים הרעועים של הסימפטיה הכוזבת. ההתפלשות ברחמים העצמיים לא תאפשר לכם לפתח אופי חזק; השתדלו באמת להימנע מלהשפיע באמצעות השתתפות בסבל. אהדו את האמיצים וחסכו את רחמיכם מאותן נשמות פחדניות אשר בקושי מתאמצות לעמוד מול מבחני החיים. אל תעניקו נחמה לאלו הנכנעים נוכח הצרות ללא מאבק. אל תעניקו את אהדתכם לחברכם, אך ורק כדי שאלה יחזירו לכם אהדה.

בשעה שילדי הופכים להיות מודעים-בעצמם להבטחת הנוכחות האלוהית, אמונה מעין זו תרחיב את הדעת, תרומם את הנשמה, תחזק את האישיות, תעצים את האושר, תעמיק את ההבחנה הרוחנית, וכן תעצים את היכולת לאהוב ולהיות נאהב.

למדו את כלל המאמינים כי הכניסה בשערי המלכות אינה מעניקה חסינות בפני תאוונות הזמן, או אסונות הטבע הרגילים. אמונה בבשורה לא תמנע מכם מלהיקלע לצרות, אך היא תבטיח כי אתם

לא תפחדו בשעה שהצרות ייערמו. אם תעזו להאמין בי וללכת אחרי בלב שלם, האמונה הזו בוודאי תוליך אתכם בדרך של צרות. אינני מבטיח לגאול אתכם ממימי המצוקה הסוערים, אך אני מבטיח לכם כי אלך אתכם ואהיה אתכם בתוך הסערות.

ישוע לימד את קבוצת המאמינים דברים רבים אחרים, בטרם פרשה הקבוצה לשנת הלילה. ואלה אשר שמעו את הדברים נצרו אותם בלבם, וחזרו עליהם תכופות על-מנת לחזק את השליחים והחסידיים אשר לא נכחו בשעה שנאמרו.

4. השיחה עם נתנאל

ואז ביקר ישוע באבילה, שם פעלו נתנאל ועמיתיו. נתנאל הוטרד עד מאוד מהכרזותיו של ישוע, אשר נדמה שכרסמו בסמכות כתבי הקודש העבריים המוכרים. לפיכך, באותו הלילה, לאחר מפגש השאלות והתשובות הרגיל, לקח נתנאל את ישוע הרחק מן האחרים ושאלו: "מאסטר, האם תוכל לסמוך עלי באשר לאמת על כתבי הקודש? שמתי לבי לכך שאתה מלמד אותנו אך ורק חלק מכתבי הקודש – החלק הטוב ביותר בעיניי – ומכך אני מסיק שאתה דוחה את מה שמלמדים הרבנים, שדברי התורה הינם דבר האלוהים עצמו, משום שהיית עם האל בשמים עוד לפני תקופת אברהם ומשה. מהי האמת על התורה?" כאשר שמע ישוע את שאלתו של השליח המבולבל, ענה לו:

"היטב דרשת, נתנאל; אינני מתייחס לתורה כפי שהרבנים מתייחסים אליה. אשוחח עמך על הנושא, בתנאי שלא תשתף בדברים האלה את אחר, אשר לא כולם מוכנים עדיין לקבל את השיעור הזה. דברי תורת משה והכתוב בתורה לא היו קיימים לפני תקופת אברהם. כתבי הקודש, כפי שאנו מחזיקים בהם כיום, נאספו אך באחרונה. ואף כי הם מכילים את המיטב מן המחשבה הגבוהה יותר ומן הכמיהה של העם היהודי, הם מכילים גם דברים רבים אשר כלל אינם מאפיינים את אופיו של האב שבשמים ואת מצוותיו; לפיכך הנני חייב לבחור מתוך מיטב השיעורים את אותן אמיתות אשר אותן ראוי ללקט לטובת בשורת המלכות.

"הכתבים הללו נכתבו על-ידי בני-אדם, מהם אנשים קדושים ומהם אנשים אשר אינם כה קדושים. התורה שבספרים הללו מייצגת את הידע ואת מידת ההארה של הימים אשר בהם הם נכתבו. ככתבי התגלות של אמת, הכתבים המאוחרים מהימנים יותר מאשר הכתבים המוקדמים. כתבי הקודש הינם פגומים, והינם ממקור אנושי לגמרי, ויחד עם זאת, אל לכם לטעות – הם מהווים את האוסף הטוב ביותר של החוכמה הדתית ושל האמת הרוחנית אשר ניתן היה למצוא בעולם כולו באותם הימים.

"רבים מן הספרים הללו לא באמת נכתבו בידי האנשים שאת שמם הם נושאים, אך אין בכך בכדי להפחית מערך האמיתות אשר הם מכילים. ואפילו אם הסיפור על יונה לא היה בבחינת עובדה חיה, ואפילו אם יונה מעולם לא חי, עדיין היה ערך רב בעיני כל אוהבי האדם באמת העמוקה שבסיפור הזה, בסיפור אהבתו של האל לנינווה ולתושביה, אשר כונו כופרים. התורה הינה קדושה משום שהיא מייצגת את מחשבותיהם ואת פועלם של האנשים אשר חיפשו אחר האל ואשר ביטאו בכתבים הללו את המושגים הגבוהים ביותר של צדיקות, אמת וקדושה. ואף כי התורה מכילה הרבה – ואפילו הרבה מאוד – אמת, לאור מה שלמדתם כעת הנכם יודעים כי הכתבים הללו מכילים גם הרבה שאינו מייצג את האב שבשמים, את האל האוהב אשר אנוכי באתי לגלות לעולמות כולם.

לעולם, נתנאל, אל תרשה לעצמך, ולו לרגע אחד, להאמין בכתוב בתורה על אל האהבה אשר מצווה על אבותיך לצאת למלחמה ולקטול את כל אויביהם – גברים, נשים וטף. מה שנכתב נאמר מפי אנשים, אנשים לא מאוד קדושים. זהו איננו דבר האל. כתבי הקודש תמיד יצגו ותמיד ייצגו

את המעמד האינטלקטואלי, המוסרי והרוחני של אלה אשר יצרו אותם. האם לא שמת לב כי המושגים על אודות יהוה גדלים ביופיים ובהדרגה ככל שהנביאים מתקדמים משמואל ועד לישעיהו? ועליך לזכור כי כתבי הקודש נועדו ללימוד דתי ולהנחיה רוחנית. הם לא נכתבו בידי היסטוריונים או בידי פילוסופים.

"הדבר המתועב ביותר אינו הרעיון השגוי כי כתבי הקודש הינם מושלמים לגמרי וכי התורה איננה מכילה כל שגיאה, אלא הפירוש המבלבל אשר נותנים לכתבי הקודש הללו הסופרים והפרושים בירושלים, אשר כבולים למסורת. וכעת, הם ישתמשו בהשראה אשר הם שואבים מתוך כתבי הקודש, כמו גם בפירוש השגוי שהם נותנים להם, במאמצם הנחוש לעמוד אל מול התורה החדשה יותר של בשורת המלכות. נתנאל, אף-פעם אל תשכח כי האב איננו מגביל את התגלות האמת לדור אחד או לעם אחד. התפישות לפיהן כתבי הקודש הינם מושלמים בלבדו מחפשי-אמת כנים רבים וגרמו להם להתייאש.

"סמכותה של אמת הינה הרוח השורה על הביטויים החיים שלה, ולא המילים המתות של אנשים מוארים פחות ולכאורה בעלי-השראה של דור אחר. ואפילו אם הקדושים משכבר הימים חיו חיים מלאי השראה ורוח, אין פירושם של דבר שמילותיהם אכן היו מלאות באופן דומה באותה השראה רוחנית. היום, אנחנו לא נעלה את תורת בשורת המלכות על הכתב, כדי שבשעה שאלך לא תתפצלו במהרה לאוסף קבוצות של מבקשי אמת אשר נבדלות זו מזו בפירוש שלהן לתורת. בדור הזה, מוטב לנו לחיות את האמיתות האלה ולהימנע מלרשום אותן.

"הקשב היטב למילותיי, נתנאל, שום דבר אשר טבע האדם נגע בו אינו יכול להיחשב כנעדר-שגיאה. אף כי אמת אלוהית אכן יכולה לקרן מבעד לדעתו של האדם, לעולם תהא זו אמת אשר טוהרה יחסי, אמת אלוהית רק בחלקה. ואף אם היצור כמה להיות נעדר-שגיאה, זוהי תכונה של הבוראים בלבד.

"אבל השגיאה הגדולה ביותר באשר ללימוד כתבי הקודש, היא הטענה שהם מהווים ספרים כמוסים של מסתורין ושל חוכמה אשר רק לחכמי האומה העוז לפרשם. ההתגלויות של האמת האלוהית אינן כמוסות, אלא בשל הבורות, הגזענות וחוסר-הסובלנות צר המוחין של האדם. על אור כתבי הקודש מאפילות רק הדעות הקדומות והאמונות הטפלות. פחד כוזב מפני הקדושה הוא אשר מנע מן ההיגיון הפשוט מלשמור על הדת. הפחד מפני הסמכות אשר בכתבי הקודש של העבר מונע, למעשה, מן הנשמות הכנות מלקבל בהווה את אור הבשורה החדש, אותו אור אשר אותם אנשים יודעי-אל בדורות אחרים כמהו אליו כל-כך.

"אבל הדבר העצוב מכל הוא העובדה שכמה מאלה אשר מלמדים את קדושת המסורת יודעים את האמת הזו. הם מבינים, פחות או יותר, את המגבלות של התורה, אך הם פחדנים מוסריים, רמאים אינטלקטואליים. הם יודעים את האמת באשר לכתבי הקודש, אך מעדיפים להסתיר את העובדות המטרידות האלה מן העם. וכך, במקום להסתמך על כתבי הקודש כעל מקור לחוכמת המוסר, כעל השראה דתית וכעל התורה הרוחנית של אנשים יודעי-אל בדורות אחרים, הם מעוותים ומחללים את התורה, הופכים אותה למדריך לפרטים משעבדים של חיי היומיום, ולסמכות באשר לדברים אשר אינם נוגעים לרוח."

הכרזתו של המאסטר האירה את נתנאל, ואף היממה אותו. הוא הגה בשיחה הזו ממושכות בעמקי נשמתו, אך לא סיפר על המפגש הזה לאיש, אלא עד לאחר הרקעתו של ישוע; ואפילו אז הוא פחד לשתף במלוא פרטי הסיפור על אודות מה שלימד אותו המאסטר.

5. טיבה החיובי של דת ישוע

בפילדלפיה, במקום שבו פעל יעקב, לימד ישוע את התלמידים על אודות טיבה החיובי של בשורת המלכות. כאשר, במהלך דבריו, הוא רמז כי חלקים מן התורה כוללים יותר אמת מאשר חלקים אחרים, ובשעה שהאיץ במאזינו להזין את נשמותיהם במזון הרוחני הטוב ביותר, קטע יעקב את דברי המאסטר ושאל: "מאסטר, האם תואיל להציע לנו איך עלינו לבחור את הפסוקים הטובים ביותר בתורה, אלה אשר ירוממו אותנו?" על כך ענה לו ישוע: "כן, יעקב, כאשר תקראו בתורה, חפשו את אותן אמיתות נצחיות, את אותם שיעורים יפהפיים ואלוהיים, כמו:

"לב טהור, בְּרָא-לִי אֱלֹהִים.

"יְהוָה רֵעִי, לֹא אֶחָסֵר.

"וְאֶהְבֶּתָּ לְרֵעֶךָ כְּמוֹךָ.

"כִּי אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ מִחֲזִיק יְמִינְךָ, הָאֹמֵר לְךָ אֶל-תִּירָא; אֲנִי עֲזָרְתִּיךָ.

"לֹא יֵשֶׁא גּוֹי אֶל-גּוֹי חָרָב, וְלֹא יִלְמְדוּ עוֹד מִלְחָמָה."

וזה מעיד על הדרך שבה לימד ישוע מדי יום ביומו את חסידיו את פניני התורה אשר אותן בחר וכלל בתורת בשורת המלכות. דתות אחרות כבר הציעו את המחשבה של קרבת האל לאדם, אך ישוע הפך את דאגת האל לאדם לזו של אב אוהב אשר דואג לרווחת ילדיו התלויים בו, ואז הוא הפך את התורה הזו לאבן היסוד של דתו. וכך מצווה אבהותו של האל על החובה למנהג אחרות האדם. הסגידה לאל והשירות לזולת הפכו לסך ולמהות של דתו. ישוע לקח את המיטב שבדת היהודית ותרגם אותו לאוסף הראוי של תורה חדשה, בשורת המלכות.

ישוע החדיר את רוח הפעולה החיובית לדוקטרינה הפאסיבית של הדת היהודית. במקום ציות שלילי לדרישות טקסיות, ציווה ישוע על עשייה חיובית של הדברים אשר דתו החדשה ציוותה על מאמיניה לעשות. דתו של ישוע לא כללה אמונה גרידא, אלא עשייה בפועל, עשייה של הדברים אשר אותם ציוותה הבשורה. הוא לא לימד כי מהות דתו הייתה שירות לחברה, אלא דווקא כי השירות לחברה הינה אחת מן ההשפעות הוודאיות הנובעות מכך שאדם נכון ברוח של דת אמת.

ישוע לא היסס לנכס את חלקיו הטובים של פסוק, ולדחות את החלקים הפחות טובים. את מצוותו הגדולה, "ואהבתך לרעך כמוך", נטל מן הפסוק: "לֹא תִקֵּם וְלֹא תִטֹּר אֶת בְּנֵי עַמֶּךָ, וְאֶהְבֶּתָּ לְרֵעֶךָ כְּמוֹךָ." ישוע ניכס את החלק החיובי של הפסוק הזה ודחה את חלקו השלילי. הוא אפילו התנגד לאי-התנגדות שלילית, או פאסיבית לגמרי. הוא אמר: "כאשר הרשע מכה אתכם על הלחי האחת, על תעמדו שם באין-מעש כטיפשים, אלא נקטו גישה חיובית והטו לו את הלחי האחרת; כלומר, עשו את המיטב האפשרי בכדי להוביל את אחיכם באופן פעיל הרחק מנתיב הרשע ואל הדרך הטובה יותר של חיי צדיקות." ישוע דרש ממאמיניו להגיב באופן חיובי ותקיף לכל מצב בחיים. הטיית הלחי השנייה, או כל פעולה אחרת אשר מיוצגת באקט הזה, דורשת יוזמה ובהכרח מחייבת את המאמין לבטא באופן נמרץ, פעיל ואמיץ את אישיותו.

ישוע לא עודד אותם להיכנע באופן שלילי לרע, אשר עשו להם במתכוון אלה אשר ביקשו לנצל את מי שדבקו באי-התנגדות לרשע, אלא דווקא ביקש מחסידיו להיות חכמים וערניים, ולהגיב לרשע במהירות ובאופן חיובי של עשיית טוב, מתוך כוונה להיטיב ולנצח את הרע באמצעות הטוב. זכרו כי הטוב האמיתי לעולם חזק יותר מן הרוע הנקלה ביותר. המאסטר לימד אמת-מידה חיובית לצדיקות: "כל המבקש להיות תלמיד, יכחש בעצמו וישא את מלוא עול אחריותו מדי-יום בכדי ללכת אחרי." וכך הוא עצמו חי, "עובר בארץ ועושה חסד." וההיבט הזה של הבשורה תואר היטב במגוון המשלים אשר סיפר לאחר מכן לחסידיו. מעולם הוא לא דרש מחסידיו להתאזר בסבלנות

מסמך 159

לנוכח חובותיהם, אלא לחיות בנמרצות ובהתלהבות את מלוא האחריות האנושית ואת הזכויות האלוהיות אשר ניתנו להם במלכות האל.

כאשר ישוע הנחה את שליחיו לתת את המעיל למי שלקח מהם את הכותונת, הוא לא התכוון למעיל פשוטו כמשמעו, אלא לרעיון של פעולה חיובית אשר מכוונת להציל את הפושע ומחליפה את הציווי הקדום לנקמה – "עין תחת עין" וכן הלאה. ישוע תיעב את רעיון הנקמה, או את הרעיון של היות האדם סובל סביל, או קורבן, של חוסר-צדק. במקרה הזה הוא לימד אותם שלוש דרכים להתמודד עם הרשע ולעמוד מולו:

1. להשיב לרשע כרשעתו – זו הדרך החיובית אך שיטה לא-ישרה.
2. לסבול מן הרשע ללא תלונה וללא התנגדות – זו השיטה השלילית לחלוטין.
3. להשיב טוב על רע, להתכוון ולהפוך להיות אדון של המצב, להתגבר על רוע באמצעות הטוב – זו הדרך החיובית והשיטה הישרה.

אחד מן השליחים שאל פעם: "מאסטר, מה עלי לעשות אם איש זר מאלץ אותי לסחוב את משאו לאורך קילומטר וחצי?" ענה לו ישוע: "אל תשב ותיאנח בשעה שאתה מקלל את הזר מתחת לשפם. הצדיקות איננה נובעת מגישה סבילה שכזו. אם אתה לא יכול לחשוב על שום דבר חיובי ומועיל יותר, תוכל לכל הפחות לסחוב את המשא לאורך קילומטר וחצי נוספים. זה בוודאי יקרא תיגר על הזר הרשע והחוטא."

היהודים שמעו על אודות אל אשר מוחל לחוטאים ומנסה לשכוח את חטאיהם. ואולם, אך רק לאחר בואו של ישוע שמעו בני-אדם על אל אשר מחפש את הכבש האבוד, אל אשר מיוזמתו שלו מחפש אחר החוטאים ושם בשעה שהוא מוצא שהם מסכימים לחזור אל בית האב. הצד החיובי הזה בדת ישוע מצא אף מקום בתפילותיו. וישוע הפך את כלל הזהב השלילי למצווה חיובית של הוגנות אנושית.

בכל מה שלימד ישוע, תמיד הוא נמנע מפרטים המסיחים את הדעת. הוא נמנע משפה ציורית וממשחקי מילים של דימויים פואטיים לשמם. הוא נהג ליצוק משמעויות גדולות לתוך ביטויים קטנים. לשם הדגמה, ישוע הפך את משמעותם העכשווית של מונחים רבים, כגון מלח, שמרים, דייג וילדים קטנים. הוא השתמש ביעילות רבה באנטיזה, השווה את הדקה לאינסוף וכך הלאה. הדימויים שלו היו מהממים, כגון "העיוור שמוליך את העיוור." אך החזקה הגדולה ביותר שנמצאת באופן הציורי שבו לימד הייתה טמונה בטבעיותו. ישוע הוריד את פילוסופית הדת מן השמים מטה אל הארץ. הוא תיאר את צרכיה הבסיסיים של הנשמה באמצעות תובנות חדשות ובאמצעות מנה מחודשת של חיבה.

6. החזרה למגדן

המשימה בת ארבעת השבועות לערי הדקפוליס נחלה הצלחה מתונה. מאות נשמות התקבלו אל המלכות, והשליחים והאוונגליסטים רכשו ניסיון רב-ערך בעבודה ללא ההשראה אשר קיבלו מנוכחותו האישית המידית של ישוע.

כפי שהדבר סוכם מראש, ביום שישי, ה-16 בספטמבר, התאסף כלל סגל העובדים בפארק מגדן. ביום שבת התקיימה מועצה שכללה מעל למאה מאמינים, אשר דנה בפירוט בתכניות העתידיות להרחבת עבודת המלכות. שליחיו של דוד נכחו במקום ודיווחו בנוגע למצב המאמינים ברחבי יהודה, השומרון, הגליל והמחוזות הסמוכים.

מסמך 159

רק מעטים מחסידיו של ישוע באותה עת העריכו נכונה את הערך הרב של שירותי סגל השליחים. השליחים הללו לא רק שמרו על הקשר בין המאמינים ברחבי פלשתינה ובינם לבין ישוע ושליחיו, אלא שבאותם ימים חשוכים הם אף שימשו כאוספי תרומות אשר נועדו לא רק לשם תמיכה בישוע ובעמיתיו, אלא גם לשם תמיכה במשפחותיהם של שנים-עשר השליחים ושנים-עשר האוונגליסטים.

בסביבות אותו זמן העביר אבנר את בסיס פעולתו מחברון לבית לחם, ומקום זה שימש גם כמטה של שליחי דוד ביהודה. דוד קיים שירות שליחים מדורג בכל לילה בין ירושלים לבית צידה. הרצים הללו עזבו את ירושלים בכל ערב, החליפו מסרים בשיחר ובבית שאן, והגיעו אל בית צידה עד לשעת ארוחת הבוקר שלמחרת.

ישוע והשליחים התכוננו כעת למנוחה בת שבוע ימים, בטרם יחלו את תקופת עבודתם האחרונה עבור המלכות. הייתה זו מנוחתם האחרונה, לפי שהמשימה בפְּרָאָה התפתחה לכדי מסע הטפה ולימוד אשר נמשך ממש עד למועד הגעתם לירושלים, הזמן שבו התגוללו הפרקים האחרונים בקריירה של ישוע על-פני האדמה.